

Sygn. akt I CSK 522/22

POSTANOWIENIE

Dnia 25 marca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kamil Zaradkiewicz

w sprawie z wniosku R. Ż., E. B. i M. Ż.
z udziałem L. M., P. P., A.
spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S.
o zatwierdzenie uchylenia się od skutków prawnych niezłożenia oświadczenia
o odrzuceniu spadku po E. M.,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 25 marca 2022 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawców
od postanowienia Sądu Okręgowego w K.
z dnia 30 października 2020 r., sygn. akt III Ca (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od wnioskodawców R. Ż., E. B. i M. Ż. na rzecz uczestniczki A. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. kwotę 240 (dwieście czterdzieści) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 30 października 2020 r. Sąd Okręgowy w K. po rozpoznaniu sprawy z wniosku R. Ż., E. B. i M. Ż. z udziałem L. M., P. P., A. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. o stwierdzenie uchylenia się od skutków prawnych niezłożenia oświadczenia o odrzuceniu spadku po E. M., na skutek apelacji wnioskodawców od postanowienia Sądu Rejonowego w K.

z 13 września 2019 r. oddalił apelację oraz rozstrzygnął o kosztach postępowania apelacyjnego.

Skargę kasacyjną na powyższe postanowienie Sądu Okręgowego wnieśli wnioskodawcy, zaskarżając orzeczenie Sądu II instancji w całości, zarzucając naruszenie przepisów postępowania, które miały istotny wpływ na wynik sprawy, a to art. 378 § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., wskazując we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, iż jest ona oczywiście uzasadniona.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną uczestnik A. spółka z ograniczoną odpowiedzialnością wniósł o odmowę jej przyjęcia oraz o zasądzenie od wnioskodawcy na rzecz uczestnika kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecnictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

Skarga kasacyjna stanowi nadzwyczajny środek zaskarżenia, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a mającymi swoje źródło w interesie publicznym, wyrażającym się w szczególności w konieczności zapewnienia jednolitej wykładni i jednolitego stosowania prawa.

Skarżący oparli wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., tj. oczywistej zasadności skargi. Przesłanka ta byłaby spełniona, gdyby zaskarżone orzeczenie zapadło z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie, widocznym bez konieczności prowadzenia bardziej szczegółowej analizy. Uznanie oczywistej wadliwości orzeczenia wymaga wykazania jego sprzeczności z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni i niepozostawiającymi sądowi swobody oceny albo z podstawowymi zasadami orzekania (zob. postanowienia Sądu Najwyższego

z: 20 marca 2019 r., sygn. akt I CSK 475/18; 11 kwietnia 2018 r., sygn. akt IV CSK 506/17; 16 kwietnia 2018 r., sygn. akt IV CSK 529/17; 18 kwietnia 2018 r., sygn. akt II CSK 728/17; 15 maja 2018 r., sygn. akt II CSK 2/18; 10 maja 2018 r., sygn. akt I CSK 798/17; 23 maja 2018 r., sygn. akt I CSK 36/18; 29 maja 2018 r., sygn. akt I CSK 42/18; 13 czerwca 2018 r., sygn. akt II CSK 71/18; 16 kwietnia 2018 r., sygn. akt IV CSK 534/17; 12 marca 2018 r., sygn. akt III CSK 291/17; 22 kwietnia 2016 r., sygn. akt V CSK 650/15, niepublikowane).

W przypadku wskazania oczywistej zasadności skargi kasacyjnej na skarżącym spoczywa obowiązek wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. Skarga jest oczywiście uzasadniona, jeżeli bez wątpliwości nastąpiły podnoszone w niej uchybienia lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia lub też podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesioną skargę.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z powołaniem przesłanki oczywistej zasadności w niniejszej sprawie należy uznać za niewystarczające. Nie spełnia ono wymagań wynikających z treści powołanych powyżej przepisów oraz utrwalonych w bogatym orzecznictwie Sądu Najwyższego rudymenarnych standardów. W niniejszej sprawie nie wykazano w sposób oczywisty uchybienia przepisom postępowania o charakterze elementarnym, rażącego i widocznego *prima facie*, a tylko takie wypełniają wymaganie uznanie za spełnienie przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej.

Nie każde bowiem uchybienie podnoszone przez skarżącego stanowi o spełnieniu przesłanki oczywistej zasadności. Skarżący nie spełniają jednak wymagań wniosku o przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania z tego względu, iż uzasadnienie samego wniosku jest lakoniczne i ogranicza się w istocie to sformułowania twierdzeń, nie zawiera natomiast należycie skonstruowanej argumentacji, łącznie z koniecznym w takim przypadku wykazaniem wpływu, jaki ewentualne oczywiste naruszenie prawa przez Sąd odwoławczy miałoby na rozpoznanie sprawy, a także dla interesu publicznego, którego ochronie służy w szczególności skarga kasacyjna. Należy wreszcie przypomnieć, że

niewystarczająca dla uznania zasadności wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest argumentacja zawarta w uzasadnieniu zarzutów skargi, bowiem uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wraz z tym wnioskiem stanowią odrębną, samodzielłą część konstrukcyjną skargi kasacyjnej.

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przesądu jest obowiązany brać pod uwagę z urzędu. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 520 § 3 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. oraz art. 398²¹ k.p.c. w zw. z § 6 pkt 1 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jednolity: Dz. U. z 2018 r., poz. 265).

Z uwagi na treść art. 29 § 2 i 3 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (Dz. U. z 2021 r., poz. 1904) Sąd Najwyższy, nie mając kompetencji do pominięcia stosowania przepisów ustawy oraz mając na względzie niepodważalność powołania sędziego na podstawie art. 179 Konstytucji RP, odstąpił od oceny prawidłowości powołania sędziów w składzie Sądu *ad quem*, a w konsekwencji ważności postępowania czy skuteczności orzeczenia z powyższych względów, co wynika z wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 7 października 2021 r., sygn. K 3/21. Powyższe nie pozwalają bowiem na ocenę kryteriów odnoszących się do okoliczności wyboru kandydatów na stanowisko sędziowskie przez Krajową Radę Sądownictwa, a w konsekwencji kwestionowanie skuteczności powołania do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego przez Prezydenta RP, a tym samym ubezskutechnienia inwestytury, czego nie mogą w szczególności uzasadniać kryteria wskazane w wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z 19 listopada 2019 r. w sprawach połączonych C-585/18, C-624/18 i C-625/18, A.K. przeciwko Krajowej Radzie Sądownictwa oraz C.P., D.O. przeciwko Sądowi Najwyższemu, ECLI:EU:C:2019:982. Niezależnie od powyższego jednak, również w świetle wyroków Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej ewentualne wady procedury wyboru kandydata na urząd sędziego przed Krajową Radą Sądownictwa, nawet w razie uznania naruszenia Konstytucji RP w tym zakresie (poprzez stwierdzenie niezgodności z Konstytucją przepisów

stanowiących podstawę procedury zakończonej powołaniem do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego), nie pozwalają na podważenie niezależności sądu rozpoznającego sprawę, zaś samo powołanie przez Prezydenta RP na urząd sędziego jest niepodważalne (wyrok TSUE z 22 marca 2022 r., C-508/19, M.F. przeciwko J.M., ECLI:EU:C:2022:201).